

חגיגות

כרם והמיסעדן יו"ר מילגת העבודה, שימעון פרס, משיק כוסיות עם המיסעדן ציון לוי (במרכז) בחגיגת הבר-מיצווה ההמוני. בית שערך ציון בביתו שבהרצליה. ליד ציון יושבת רעייתו ההרה, אם חמשת ילדיו.

מתנה מדיין שריהחוק משה דיין (נושא בידו מתנה) ורעייתו, רחל כורם, לוחצים את ידיהם של ציון לוי ורעייתו, שניצבו בפתח ביתם. לחצו שם במשך שעות ארוכות את ידיהם של 2500 המוזמנים למסיבתם.

לצאת

וג התיירים האמריקאי שנקלע בשבוע שעבר לגינת מלון גני שולמית באשקלון, לא יכול היה להאמין למראה עיניו. הם התבוננו בקהל האלפים שהציג סופר מסביב לשולחנות עמסים לעיפה במגשי מאכלים מהבילים ובבקבוקי וויסקי ומשקאות חריפים מתוצרת-חיוץ. "איזה חג לאומי היום?" שאלו. כשנאמר להם כי המדובר בחגיגת חתונה, לא יכלו להסתיר את התפעלותם: "האם כל החתונות בנת ישראל נערכות בצורה זו?" שאלו. אילו היה הקבלן והמלוואי בצלאל מזרחי שומע שאלה זו, ייתכן והיה נעלב.

פשעים

יהודה וג'ולייט

אשת הנאשם בחטיפת

ידד מאשקלון מספרת

על חייה עמו

"איך אפשר להגיד עלי שאני המוח המתכנן מאחורי החטיפה?" מתרעמת ג'ולייט אביטל. "איך בכלל אפשר להגיד עלי שאני טיפוס מסוכן? כל באר-שבע צחקה כששמעה שאני קשורה, כביכול, לחטיפה של יששכר אזור." **ג'ולייט אביטל (26)**, נקלעה לפרשת ה-חטיפה המישפחתית באשקלון מבלי ש-יהיה לה, לטענתה, כל קשר למיקרה. "ה-מישפחה של הילד שנחטף," טוענת ה-צ'ירה היפה, "סיפרה עלי כל מיני דברים, כאילו אני הייתי המוח המתכנן מאחורי החטיפה. זה שקר מוחלט!"

שיגעון גדלות. "אני נושאה ליהודה כבר שבע שנים, ועדיין קשה לי לעכל שהוא הסתבך בפשע כליכך חמור כמו חטיפה." אומרת ג'ולייט, העובדת מזה תשע שנים בנציבות שירות-המדינה. "הוא כל-כך אוהב את הילד שלנו בועז, בן השש, שאני לא מסוגלת להבין למה בחר לבצע דווקא חטיפת ילד כדי להשיג הכל כדי שילד לא יקרה שום דבר רע."

יהודה אביטל יעמד למישפט כחשוד בחטיפה. בינתיים, כבר נושא בנו בעונש. "בועז ראה את התמונות בכל העיתונים," סיפרה ג'ולייט, "וכל הילדים צועקים לו: אביך חטף ילד, אביך חוטף! הוא כבר זקוק ליעוץ פסיכולוגי וגם המצב האישי שלי קשה מאד."

"החיים שלי עם יהודה לא היו כליכך טובים. לפעמים הוא היה בעל נהדר ודור-אג, אבל מייד אחרי זה היה הגלגל מתה-פך, והוא היה מתחיל לעשות שטויות, היה מקלקל ברגע אחד את מה שניבנה בינינו במשך חודשים. היה לו איזה מין שיגעון-גדלות לא-מיסבר, והדבר בא לידי ביטוי בעיקר שנים אחדות אחרי שנישאר-ני. הוא הסתבך בחובות כספיים מכל מיני סיבות, ולפני שנתיים נכנס לכלא למשך שנה, בגלל מעילה בחברת אבן וטיד שבה עבד."

"השיגעון העיקרי של יהודה היה מכר-ניות. הוא מטורף לנהיגה, וכולם מכירים אותו כאחד שטס על הכבישים. הוא היה שוכר מכוניות כל שני וחמישי, בכל מיני מקומות בארץ, ואולי באמת בגלל זה היה צריך כסף — כדי להחזיר את החובות שלו אצל כל חברות-ההשכרה, שהכירו אותו כליינט מצויין."

"בעדי לא פושע! כאשר נכלא יהודה אביטל לפני שנתיים, עברה ג'ר-לייט לגור אצל הוריה בבאר-שבע. "היה לי יותר נוח שם, בגלל הילד," היא מספרת, "ובכלל, היחסים בינינו התערערו בגלל כל ההסתבכויות שלו. למרות ש-ניסיתי לשקם אותו ולדאוג לו למקומות-עבודה, הוא לא היה יציב בשום מקום. או החלטתי שאנחנו צריכים להיפרד."

"כל הסיפור כאילו הוא לא ראה אותי מאז שיצא מהכלא, איגנו נכון, ובטח לא נכון שהוא בא פיתאום לבקר אותי לפני החטיפה, ואז בא לו הרעיון של הפשע. המישפחה שלו, שטוענים ככה, פשוט לא יודעים על מה הם מדברים."

ג'ולייט נראית משועשעת למישמע ה-סיפורים על קשיחותו של בעלה, יהודה. "כל מי שמכיר את יהודה," היא טוענת, "יודע שהוא אומנם בחור עם בעיות, אבל בשום אופן לא היו לו קשרים עם העולם-החתונות. אני בטוחה שהוא לא היה מממש את האימים, שיחתוך לילד החטוף כל מיני אברים מהגוף, הוא לא הטיפוס בשר-ביל דברים כאלה. גם במיטרה צחקו מה-פירסומים האלה. אפילו שחייתי ממנו ב-נפרד, אני יודעת שהוא לא היה פושע, אבל השיגעון שלו למכוניות ולחבירות-הכניס אותו לבוז. הייתי אצלו במעצר, ואני יודעת שהוא מתחרט על כל העניין. הוא שבור לגמרי."

ג'ולייט תיאלץ, ככל הנראה, להיפרד מבעלה שוב לתקופה ארוכה. "אחרי ה-מאסר הראשון שלו," היא מספרת, "הוא כבר כימעט הסכים לתת לי גט, אבל בסוף הוא התחרט. אני נשארת לבד עם הילד, כשאני המפרנסת היחידה ואיש לא דואג לי. עכשיו אני לא יודעת מה יהיה, אם נתגרש או לא נתגרש."

(המשך מעמוד 32)
דיון בהיבטים החדשים שנתווספו, תגיע שעתו של הסרט הרגיש. חבל, אולי, אם יקרינו אותו מהר, יזו-משהו, והנושא יהיה פחות אקטואלי. זהו שירות-המעט שיכולה החברה לתת לזהבה טוויוזר ו'ל.

נסיעה אל המוות

עדותו של האדם

האחרון שראה את

זהבה טוויוזר לפני מותה

האיש האחרון שראה, ככל הנראה, את זהבה טוויוזר לפני שהטילה את עצמה מתחת לגלגלי המכונית שדרסה אותה למוות, כגירסת המיטרה, היה ככל הנראה אה יאשה כ"ץ, לשעבר אמרגן וכיום מרפא ליקווי דיבור וקול. ביום החמישי לפני שבועיים, בסביבות השעה שמונה בערב, יצא יאשה בדרך-מפתח-תיקוה לתל-אביב. ניגשתי לתח-נת-המנוחות של קו 51, הוא מספר, "היה שם תור גדול של אנשים. ניצבתי בתור,

עד כ"ץ

זהבה הייתה תוקפנית

ותוך כדי כך הבחנתי בבחורה קצוצת-שער ודקת-גו שעמדה נשענת על עמוד-החשמל שליד התחנה. "היא משכה את תשומת-ליבי משום שעמדה מהורהרת, ולמרות שהגיע תורה לתיכנס לא נכנסה למונית. רק כשהגיעה המונית השנייה, שאלה נכנסתי אני, הת-עדרה הנערה. רציתי לתיכנס ולשבת ליד הנהג, אבל היא דחפה אותי באגרסיביות והתיישבה ליד הנהג."

"לא אמרתי לה דבר," ממשיך יאשה כץ ומספר, "ישבתי מאחוריה, התבטתי בה. היא הייתה לבושה בגופיית-טריקו, וכל הזמן מוללה בידיה סיגריות בתנועות עז-ניות. כשהגענו לקירבת צומת גתה היא החלה מתנהגת באגרסיביות. תבעה מהנהג שייעצור. כשנעצר נופה בו, ודרשה שיסיע אותה עוד כמה מטרים. היא הסכימה לרדת רק כשנעצר בצומת עצמה. ראיתי אותה הולכת בכביש גתה לכיוון רעננה, בלילה. כששמעתי על התאבדותה של זהבה, לא קישרתי בינה לבין הנערה שבמונית. רק כמה ימים אחריכך, כשנטלתי את גליון הנולט הוזה לילי, כשמתווכחה של זהבה מתנוססת בשערי, לא היה לי עוד ספק. זאת הייתה הנערה. הייתי קרוב לוודאי האדם האחרון שראה אותה בחיים. מלבד הנהג שדרס אותה — אבל הוא הרי לא ראה אותה."

עדותו של כץ מוסיפה סימן-שאלה נוסף לתעלומת מותה של זהבה טוויוזר. אם אכן ביקשה להתאבד באותו לילה בקפי-צה מתחת לגלגלי מכונית, מדוע לא עש-תה זאת בפתח-תיקוה, מקום מגוריה, אלא נסעה לצומת מרוחק כדי לחפש בו את מותה?